

شاہ شجاع اور بیرکٹ

د تاریخ پہ تلہ کی

حالبہ مقایسہ اور عجیب مشابہت
لکوال: حبیب اللہ رفیع (۱۳۶۴)

Ketabton.com

«شاہ شجاع» او «ببرک»

ذ تاریخ پہ تلہ کی

(جالہ مقایسہ او عجیب مشابہت)

لیکوال

حبیب اللہ رفیع

۱۹۸۵/۱۳۶۴

پیشانی نیک اجنبی
سیر پر ریشہ

د کتاب نوم : — شایع او برک شا

لیکوال : — حبیب الله رفیع

د پښتۍ طرح : محمد روحانی میلمنی

خطاط : — شاه محمود پټنک

ناشر : — امان کتاب

د خپرولو نومره : — (۱۴)

د چاپ کال : — ۱۳۶۴

۱۴۰۶

۱۹۸۵ع

د چاپ شمیر : — ۵۰۰ ټوکه

بیه : ۶ روپۍ

تروٺ

د هغو ټولو سپېڅلو شهيدانو

په نوم

چې په دې يوه نيمه پيړۍ کې يې

له انجکړيزانو او روسانو سره

مقدس جهاد کړی دی

ح ، رفيع

فهرست

سرلیک

سریزه

لومړۍ برخه:

له شاه شجاع نه تر بیرک شاپورې

دوهمه برخه:

د افغانستان د تاریخ دوې پانې

لومړۍ پاڼه: د انګرېزانو لومړۍ تېرې

اود افغانانو ملي پاڅون

دوهمه پاڼه: د روسانو لومړۍ تېرې

اود افغانانو ملي پاڅون

درېیمه برخه:

د بالاحصار ننداره

ضمیمه

خ

۶

۹

۱۹

۲۱

۳۶

۴۹

۵۷

د دینا بامه
د فوغيانو د
عظمت ته دی
سویلي لوی
راځي
له سندرې څخه
ستا ان موږ ته د
د فوغيانو د
انگیز او د
سویلي لوی
راځي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تاریخ د ملتونو قد نما او حقیقت نما هنداره ده ، دا هنداره
پېښې ثبتوي او خبرې لکه څنگه چې دي هماغسې ښيي ؛
تاریخ څوک بدلولی او غولولی نشي ؛ هدا سبب دی چې د تاریخ
قضایات قاطع او پرېکړې دي ، نه په چارچم کوي او نه له چا
سره ظلم .

تاریخ ملتونه دخپل تاریخ له کړښتونه درس اخلي ، د
خپل پیرونو په غېږه کې دخپل نن پل پورته کوي او د سبا په
لور په پخه او ټاکلي لاره یون کوي .

د افغانستان د تاریخي ملت تاریخ هدا سې یو نړیوال
او له پندونو او ودهونو ډک تاریخ دی ، دلته ډېر ښکرو او زوږو
راغلي عینې ضعیف النفس او ځان پلوري کسان پي موندلي
خو د تېر ملت اخیستل یا لاندې کول پي له وس نه وتلي
او د افغاني تاریخ د ناووس خلاف وه او ده او په پای کې یې
شره بېلې ماته حقې وه او ده .

د پردو د تېریو په مقابل کې نړیوال د ملت ثابت درېځ
نړیوال د تاریخ په اوږدو کې ډېرې ورته پېښې زیږولې

اود دېرو بېلا بېلو تېريسيرو اود پيل اوپای ته کړي
سره غوټه کړي دي .

يو له دې مشابهتونو څخه پر افغانستان باندې يونيم کاله
پخواند انگرېزانو د لومړي تېري داستان او جريان دی چې پر افغانستا
باندې دروسانو له روان تېري سره دېر ورته والی او مشابهه اړخونه
لري ؛ موږ په دې رساله کې همدا مشابهت څېړلی او پوره جالبه مقاسمه
ترې جوړه شوی ده .

دا اثر درې برخې لري ؛ په لومړۍ برخه کې په نولسمه پېړۍ کې
پر افغانستان باندې دانگرېزانو د لومړي تېري او په شلمه پېړۍ
کې پر افغانستان باندې دروسانو د لومړني تېري يوه لنډه پرتله
او مقایسه ده چې يو ځانگړی مطلب دی مقدمه - بحث او نتيجه
لري ؛ په دوهمه برخه کې په همدې دوو تېريو باندې په دوو بحثونو
کې مفصله څېړنه ده چې په دې توگه لومړۍ برخه د دې برخې له پاره
د ننوتنې او مدخل بڼه غوره کوي ؛ درېيمه برخه بيا هم په
همدې موضوع ليکله شوې او د دې اوږده بحث يوه ادبي نتيجه کړي
بي بلای شو .

موږ د تاريخ د ارجالېه مقایسه او عجيب مشابهت په دې وخت
کې چې له وحشی روسانو سره زمونږ مقدس جهاد په بشپړ قوت
اود لوی خداي جل جلاله په مرسته په بري روان دی ، د لوستونکو مخې
ته بدو او د تاريخ د تېر مسیر په بناء دروسانو په محترمه ماته
حکم کوو او خپلو دینو والو او مجاهدينو ته دا وړیادول غواړو

چې باید له تاریخ نه درس واخلي اود خپل وحشي دین د
ماقوله پاره له هغولارو، چارو، ایشار، فداکاری او لودپیتي نه
کار واخلي چې ددوی پلرونو د انګړېز لاند تېریو په وخت کې کار ترې
اخیستی و .

تر دې لنډې یادونې وروسته مو ددې کوچنۍ رسالې لوستلو
ته رابللو اود سروسانو د بشپړې ماتي په هیله داسرینه سره رانغاړواو
په موضوع پیل کوو .

په مینه

ح ، رفیع

پېښور ، کونړتاکال

۱۳۶۳/۹/۸

لومړۍ برخه:

له «شاه شجاع» نه تر «بيرك شاه»

پورې

پنځوس زده انگرېزي پوځ ورپسې و
«شاه شجاع» بریت تاوول سپرد دفاع و
خویرلک خرساڼ ترعزه بيرك «شاه شجاع» ته
دادی ځکه «بيرك شاه» ها «شاه شجاع» و

موند نه وایو چې تاریخ تکرارېږي خوله دی نه م باید سترګې پټې
نه کړای شي چې تاریخي هیوادونه د هغو پخو سیندو قوتل او تل لار
ته ورته دي چې د پېر پورې پورې کي روانې اوبه په خپل قالب کې
اچوي ، تاریخي پېښې قالب بندي کوي او خپل ځانګړې اثر وربخښي ؛
له دې ډول هېوادونو د افغانستان یو تاریخي او تاریخ جوړونکی
هېواد دی چې تمدن یې له تاریخ سره غږلک رانښلېدلی او د شروندانو
پنځوس زره کلنې نښې نښانې یې په لاس کې دي . دا هېواد د پېر پور
په اوبه وکې د راز - راز تیری کوونکو او اشغالګرانو تریرغل
لاندې راغلي دي خوددې هېواد مسلمانان او مېړنيو زاهدانو د اقل تېرې
شتم کړي او یرغلګري په خپلو وینو لېرې دي .

لیرې نه څو د موضوع د روښانتیا په لپاره پر افغانستان
باندې دوخت د لوی ښکیلاکچر قوت انګېرن لوړې تحاوزاو
ددې وخت د لوی یرغلچر قوت روس لومړی تېری سره پرتله
کو ، سره له دې چې ددې دوو تېریو زماني فاصله یو نیمې
پېړۍ شاوخوا ده خو ورته والی یې دېر سره زیات او د توجه وړ دی ؛
انګرېزان په ۱۸۳۹ع کال کې پوره ۱۴۵ کاله وړاندې له خپل
ترپنځوس زره زیات لښکر سره د هېواد له ختیځ او جنوب ختیځ لوري
څخه د « شاه شجاع » په نامه دیوه فراري سړي د حمایت په پلحه
زموږ په هېواد راننوتل ، د انګرېزانو د تېري منطق دا و چې موږ
« شاه شجاع » پر خپل هوونۍ تخت کېښوو او د حالاتو تر کابو کېدو
وړوسته بهرته خپل هېواد ته ستښوو . د لښکر په تېرو عصري وسلو

اونظامي تجهيزاتو سنڀال وڃي لنڊيزي ڏاڍي :

«د بنگال ڊويزن د جنرال ڪاٽن په قومانداني ۹۵۰۰ تنه،
 ڊبليو ڊويزن د سرجن ڪين په قومانداني ۵۶۰۰ تنه، د جنرال
 ڊنڪن زيرمه شري لينڪر ۴۶۵۰ تنه، ڊبليو زيرمه شري
 لينڪر ۳۰۰۰ تنه، د شاه شجاع لينڪر ۶۰۰۰ تنه، دده دزوي
 ٽيمور شاه لينڪر ۴۸۰۰ تنه، د پنجاب د سگهانو مرستي مسلمان
 لينڪر ۶۰۰۰ تنه، د سگهانو قوت الظهير ۱۵۰۰۰ تنه، ڇي قول يي
 ۸۰ توپرنه، ۹۴۰ تنه توپچيان او ۵۹۰ تنه مهمندسين درلودل،
 داوتل عسڪر ۵۴۱۵۰ تنوته رسيدل ڇي ۱۲۰۰۰ تنه يي دلوانو
 ڪارڪوونكي او ۳۰۰۰ سره يي بارو ورتي اوبنان درلودل،
 هر جنگي انجنيئر يورگر درلود، هر فيل دوه مهمتران او هر لينڪر
 دوه سقاوان درلودل اولس بارو ورتي اوبنان، هر اس
 يو مهمتر درلود، د هرو شياپاسو تنو عسڪرو يو آشيپز او د
 هرو دريو اوبنانو يو خا روان وڃي شرنگري، نانبايان، قصا بان،
 خيمه ورتي، ڪسبگر او خرڻوونكي هم پردي «مجلل» لينڪر ورتي
 زياتيدل، اما انجنيئري افسرانو هريو افسر لس اوبنان، يوه
 ڪاو ميني ريهي، پنجه د سپرل آسونه، دوه يابوگان او تقريباً
 شلويٽن تنه ڪارڪوونكي او خد متڪاران درلودل، د دوسته انگريزي
 ميرمي هم له يوشهر ميتھو او هريو او تخت روانو سره په زيات
 جبل سره د افغانستان ميلستون ته راننوتلي. د افغانستان
 پر لاهرو باندې ددي «مجلل» اردو تهر بدل لکه د ملخان سيل

داسې ژېچې د هيواد په كليو او ښارونو رالويدل او خواږه، واښه او ميوې يې په خپله مخه كې له منځه وړل. (افغانستان درمسير تاريخ ، د ارواښاد غبار تاليف ، ۵۲۳ مخ ۰)

هداران روسان په ۱۹۷۹ع كال كې له خپل سل زرين مجهنډ لښكر سره د افغانستان له شمالي او شمال لويديځ لوري څخه د خپل يوه فلزي ځيره خور بېرك تزارمل د حمايت په پلمه زمونږ په وطن راتويي شول ، د روسانو د تيري منطق هم دا و چې مونږ بېرك د كابل پر تخت كښنئ او د وضعي تر لاسه وروسته زمونږ لښكر بېرته زمونږ هېواد ته ستينيږي ، دې لښكر همكل عصري تجهيزات درلودل او په دې تيري كې هوايي تېري هم له دې كبله چې په دې يونيم سل كلن زهاني ولتن كې الوتكه اختراع شوې او پراختيا يې كړې وه ، شامل و ؛ سره له دې چې دروسي متجاوز لښكر د مهماتو جزئيات تر اوسه په لاس كې نشته خو په زړه او توپږ او ټاكنونه ورسره وو ، په سلماو الوتكي ورسره ملي وې او په دې سربېره يې همونه كيمياوي اوزهر لرونكي وسله هم له ځانه سره درلوده او په سلماو زړه كله شينكوف او وڅرونكي وسلې يې افغانستان ته له ځان سره راوېږلي .

دېر لوی توپیر چې په دې دوو تېریو کې موجود و دا و چې شاه شجاع د انګرېز د لښکرو په مخکېنۍ صف کې د کندهار له لارې وطن ته راننوت خو بېرک تزارمل په افغانستان کې درومي عسکرو تر ځای پر ځای کېدلو وروسته دروسي الوتکې

په ټول بکس کې په پټه افغانستان ته را ننه ایستل شو. هدا راز شاه شجاع خپله واکمني (!) په کند هار کې په یوه غونډه کې اعلان او "تاج پوښي"، ترسره شوه خو بېرک د هسکواو تاشکند له لږديکونځه خپل رټلی رژیم اعلان کړ او د بریژنيف په وړاندې یې د هېواد پلورنې مراسم ترسره کړل.

انگريزانو د لاهور د درې اړخیز تړون له مخې چې په ۱۸۳۸ع کال د انگرېزانو، رنجیت سنگھ او شاه شجاع ترمنځ شوی و، افغانستان اشغال کړ او روسانو د هغه تړون له مخې چې په ۱۹۷۸ع کال یې له خپل بل نوکر "تروکی" سره په هسکو کې لاس لیک کړی و، د افغانستان په اشغال لاس پورې کړ.

افغانانو ته کله چې غبرگنده شوه چې د افغانستان واکمن شاه شجاع نه بلکه مکانات دی او انگرېزان د هېواد په ټولو چارو کې لاس لري، نو وسله یې راپورته کړه او په ټول هیواد کې یې په پاڅون لاس پورې کړ، د دې ملي قهر منطقي نتیجه د ۱۸۴۱ع کال د نوامبر د دویمې نېټې ملي پاڅون و چې د کابل او شاوخوا خلک د ملي مشرانو تر قوماندې لاندې راپاڅېدل، د خپلو لاسو په وسله یې بالاحصار تر اور لاندې ونیو او د هېواد پاکه خاوره یې د دینم تر پېښو لاندې په اوږد له کړه. هدا راز له هغې ورځې نه چې روسانو د ۱۳۵۷ لمریز کال (۱۹۷۸ع) د غوايي د کودتا له لارې خپل نوکران واکمني ته ورسول او زموږ پر پاکه خاوره یې غیر مستقیم تېری وکړ او زموږ سیاسي سترګې یې تر لاسه کړې. افغانانو د موضوع له درک سره سم ټوپک ته لاس کړ،

محلي قيا مونږ ورو- ورو د ملي پاشون بڼه غوره كړه، عسكري
او ملكي پاشونونه وشول او د روسانو پر استعماري اداره وژونكې
او درنې ضربي واورې شوې، په ۱۹۷۹ع كال كې پر افغانستان
باندې روسانو وسله وال تېرى د عمومي انقلاب سبب شو چې ورځ
په ورځ يې لمن پراخه او بري يې د توجه وړ شول او اوس لكه
څرنگه چې د ۱۸۹۱ع كال د نومبر په دوهم نېټه چې كابل د مجاهدينو
تر محاصره لاندې ؤ، دا تاريخي ښار د اسلام او وطن د غاړيانو
تر زېږېدې محاصرې لاندې راغلى دى .

د شاه شجاع په دوره كې هم دولتي اداره او افغاني عسكرو
د انگرېزانو په خدمت كې وو او اوس هم همداسې ده؛ په هغې وخت كې
م دې خوار ساتل شوي خو ضرورت اوږد پياوړي ايمان په
وسله سنبال ملت خپله تيره توره خپل دين ته وښوده او
اوس هم .

هغه وخت هم د شاه شجاع بادالمن، برنس او مكناټن د مجاهدينو
د تېرى تورې له لاسه يو په بل پسې د جهنم لاره ونيوله او
اوس هم د ببرك بادالمن برېښنېف اندروپوف ^{اېډمېنټر} د مجاهدينو د مېړاني
او نه باور كيدونكو بريو له امله زړه چاودي د دونځ كښې
ته روان شول .

د انگرېزانو په تجاوز كې هم هغه ټول انگرېزي عسكرو چې د
لته بند له لارې نه كابل ته راغلي وو په هغه لاره كې
جهنم ته وليږل شول او اوس هم هغه روسي عسكرو چې د سالنگ

د تورنل له لارې کابل ته راغلي په هماغه لاره کې جهنم ته
لیږل کیږي .

د افغان او انګرېزانو په لومړۍ جنګ کې د برنس او مکتان
تروټل کېدو وروسته د شاه شجاع د وژل کېدو وروسته
او اوس د بریښنې او اندروپوف تر نږدې چاډي کېدو او جهنم
ته تر رسېدو وروسته د بیرک تر اړخه د وژل کېدو موقع راغلې شوې
ده .

د شاه شجاع د درامې په پای کې بیا هم شاه شجاع د امیرانه
وګړه چې د انګرېزانو له هغه قرارداد نه یې غاړه وغزوله چې له
ملی مجاهدینو نه یې ژمنه اخېستې وه چې انګرېزان به شاه شجاع
له ګان سره بیای او افغانستان به ده ته په برتانوي خاورو
کې معاش ورکوي او په مقابل کې به دوی امیر دوست محمد خان
بیرته افغانستان ته ستوني خورشاه شجاع د دې تړون په خلاف
له انګرېزانو سره تر تلونې په افغانستان کې وژل کېدلو ته
ترجیح ورکړه او همدلته مجاهدینو په لاس دخپلې لویې ګناه په
کټاره کې ووژل شو خوله بیرک سره د اشاعت هم نښته چې
د ان روسان له افغانستان نه پښې سپکولو ته اړ شي نو
دی به روسانو ته زاری کوي چې تر ګان ولاندې ماله افغانستان
نه وباسئ خو وخت به تر وخت تېروي او روسان دخپل
له مخې مغلوبان په نیمه لاره کې پریږدي نو بیا به دوی ترې حې
او بیرک به جبراً مجاهدینو ته پریږدي او بیا به هم د تیښتې له

هغو سره د شاه شجاع په سرنوشت اوږدې او د مجاهدینو په
لاس به د دوزخ کندی ته غورځول کېږي .

په نتیجه کې باید ولایو چې پر افغانستان باندې د روسانو لومړي
تېري همغه لار چې یوه نیمه پېړۍ وړاندې د انگریزانو لومړی تېری
وهلی وه ، په مخه کې لري او موږ داسې ورځې ته سترګې په لاریو
چې د دې دوو تېریو پیل او پای ټکي په خپل تاریخ کې سره وښکلو و
او د ملتونکو تیري کورنکوله پاره یې د عبرت د یوه لوی درس په
توګه پریږدو!

هو! دا ورځ وېره لنده او نژدې ده ځکه چې لوی خداي جل جلاله
د حق او حق پالونکو ملګری دی :

لاتراوسه یې ما غږه په قرار ته دي
چا چې ماسره وهلی سر په سنځ دی

دوهمه برخه:

د افغانستان د تاريخ دوي پاني

چې

د هرې پانې يو مخ توراوبل ځلاي دي

د انګرېزي ځواني زور د لته اوبه شو
په نړاړيو د تزار نړۍ لښکر دی

لومړۍ پاڼه

په ۱۹۳۸ کال پر افغانستان باندې د انگریزانو

لومړۍ تېری

اود ۱۸۴۱ کال د نوامبر په دوهمه نېټه افغانانو

ملي پاڅون

په نولسمه پېړۍ کې په افغانستان کې د اقتدار جنګونو او د واکمنۍ کورنۍ، کومښیر شخصیت او د افغانستان هغه پیاوړې سترواکي (امپراتورۍ) چې لوی احمد شاه بابا یې بنسټ ایښی ؤ دېره کم واک، کواکه اوږدې څواکه کړه او ددې نرمینه یې برابرې کړه چې د روس او انګرېز ښکېلاکګرۍ سترواکۍ افغانستان د خپل استعماري رقابت صحنه وګرځوي.

انګرېزانو ته د قدرت دویمي شاه شجاع پناه ور وړلوروان حالات داسې وشړخول چې انګرېزان تر روسانو وړاندې شي او

د افغانستان په لاندې کولو سره د آموښند ترڅنګ وپورې
 خان ورسوي؛ د ۱۸۳۸ع کال په جون کې له فرلری شاه شجاع
 سره د لاهور ټولګه تېرون کول د دې تجاوز عملی پیلامه وه؛
 انګرېزانو دیرې اعلاميې په ترڅ کې امیر دوست محمد خان په
 دې ترمې کې چې گویا د روس په مرسته له افغانستان سره
 د «پېښور» بیا تېرل غواړي، دوی په دې اعلامیه کې «بارکزی» سره راړ
 د حکومت «غاصبین» وبلل او د افغانستان واکمني یې د «سدوزیر»
 «قانونی حق» بلله، د «بارکزی» په وخت کې یې د افغانستان
 وضعه «کله وده» ونښوده او په اعلامیه کې یې زیاتنه کړه چې داکو وې
 هغه وخت له منځه یې چې شاه شجاع د انګرېز په پوځي مرسته بېرته
 په خپل «موروثي تخت» کې بنډول شي او په دې توګه به د برتانوي
 هند «تمامیت» تأمین او د افغانستان د ملت «اتحاد» به ټینګ
 شي.

د همدې منطق په بناء انګرېزان پراغغانستان باندې
 د تېرې په تیاري بوخت شول، د سفربري امر یې وکړ،
 د شاه شجاع په لاسلیک یې په افغانستان کې زیات شمېر ابلاغی
 نشر کړې چې پکې ویل شوي وو؛ د افغانستان د سلطنت حقیقي
 او شرعي وارث «اعلیحضرت شاه شجاع د غازي احمد شاه بابا» لمسی
 او محمد زايي وروڼه د تاج او تخت غاصبان دي نو دادي د افغانستان
 «اصلي پاچا» له «خپل لښکر» سره دخپل پلرني تخت د نیولو
 په نیت خورجېدلی دی او د هندوستان د انګریزي حکومت

لښکري چې دی يې دروند مېلمه ؤ دده په ملتيا کې ورسره
 سرواني دي شوپه خپل پلرني تخت باندې دده «جلوس» وويني
 او «مبارکي» ورکړي بيا به دا دوست لښکر پرته له افغانستان
 نه ووزي او هندوستان ته به راغبرلو شي .

له شاه شجاع سره داروان، مبارکي وويوکی، «دوست» لښکر
 چې ټوله شمېره يې خلور پخښ زده يوسل او پخښ تنه کېده او اويا
 توپونه او د وخت مدرنه او قوي وسله ورسره وه، له بشپړ و
 تجميزاتو سره روان شو، پتيل شوې وه چې دا «محدودي قواوی»
 د خيبر له لارې ننګرهار او د سيند او بلوچستان له لارې کندهار
 ته ننوزي . د سيند له خوا راولي قواوې د ۱۸۳۹ع کال د جنوري
 په شلمه نېټه د سيند د سيند شخړو ته را ورسېدې، په فوري
 کې تر سيند لاپورې وټي او په ښکار پرېدې له شاه شجاع سره يو
 ځای شوې، په افغانستان کې د انګرېزانو اصلي پاچا مکنات
 چې ظاهراً د انګرېز د سفير په ترکه ؤ، ورسره ؤ .

د خيبر له لارې را سرواني قواوې هم يوازې نه وې د شاه-
 شجاع زوی شهنزاده تيمور ورسره ؤ چې په ډېرو اغزانو يې را
 روان کړی ؤ .

انګرېزانو په خپل دې پروگرام کې هڅه درلوده داسې
 وښيي چې شاه شجاع د افغانستان «خپلواک» پاچا دی او ورسره
 راځي انګرېزي لښکري تر فرمان لاندې او خبر ورځني
 مېلمانه دي . له همدې امله دوی په کندهار کې د شاه شجاع د

تاج پوښی په وخت انګریزي عسکر په داسې ډول د شاه شجاع
په مخه کې تېر کړل چې انګریزي بیرغونه یې د « احترام » په توګه
خوځېد کړي وو او کله چې دی پر تخت کښېناست دده په درناوي
کې یې د تړپون (۱۰۱) ډزې وکړې، بیانود انګریزي لښکرو
قوماندان جنرال کین او په افغانستان کې د انګریز سپین « مکناتن
د پاچا حضور » ته وړاندې شول اود انګریز حکومت په
نایتدګدې مبارکه ورکړې، په ختیځ افغانستان کې یې هم داسې
وکړل، شهنزاده تیمور یې چې درېقت جامې یې اغوستې وې په
ورېنځین مسند کښېناوه، د لوړو خواوو ته مأمورین او عسکر د
« احترام » په ډول ودرېدل او انګریزي افسران مبارکه ورکړې،
داد انګریزانو د جواز د پردې مخه او روپوش و؛ ددې تر شا یې
جواسیس خوله کړل، پیسې او آوازې یې خپرې کړې، د کابل
د پاچا امیر دوست محمد خان د واکمنۍ د نامشروعۍ په برخه
کې یې د خلکو ذهنونه « تنویرول » غوښتل، مشران او محوړ، خانان
او نزم لرونکي کسان یې په شاه شجاع راپورول، خړو چې په پیسو او
دسیسو وغولېدل راپورل او چا چې مقاومت کاوه له مخه یې وېل.
انګریزان په داسې حال کې چې شاه شجاع یې په مخه کې راروان
و د ۱۸۳۹ کال د اپریل په ۲۵ مه نېټه کندهار ته ننوتل او
د حکومتي قواوو له جزوي مقاومت نه وروسته یې کندهار تسخیر
کړ، د مړه په اتمه نېټه یې د شاه شجاع تاجپوښي ترسره کړه او
نزدې یوه ورځ پخولې د افغانستان پردې خوندختار (۱) پاچا

يو اوه فقره ايز ترون لاسليك كړ چې په هغه کې منل شوي
 وه ، انګرېزي مېلمانه عسکر به د تل د پاره په افغانستان کې
 پاتې او لګښت به يې د افغانستان له خوا ورکول کېږي ،
 افغانستان به له بل يوه اروپايي هيواد سره م رولې نه لري
 او تجارتي چارې به يې هم د انګرېزي دولت د ايلچي په خوښه
 ترسره کېږي .

پر نيکاموله خپل لارډ کړي پاچا سره په کندهار کې تر دوو
 مياشتو تېرولو وروسته د کابل په لور د راتلو اراده وکړه ، په
 کلات کې غلجيو خورې وړې حملې پرې وکړې او کله چې غزني
 ته راغلل له تېليو دروازو سره مخامخ شول ؛ غلجيو د شالو خولپرغل
 پرې راووي ، دوی سترګونه جوړول او لا بريدي نه وکړي
 خوشاه شجاع په بېړه د انګرېزانو ورواستولې او غافلګيرې کړل ،
 غلجی غاړيات يوه برخه شهيدان او يوه برخه يې اسير شول
 چې د اسيران هم د انګرېزانو د کمپ په مخه کې د قربانۍ د پسونو
 غوندې حلال او شهيدان شول ، انګرېزانو غوښتل ده وحشت
 له لارې افغانان وويروي چې "تسليم" شي او له جهاد نه لاس
 واخلي . له انګرېزانو سره د غزني ښار د تينګي کلا د تسخير
 توان نه و ، سردار غلام حيدر خان بشپړ نظامي ترتيبات نيولي
 وو خو دوی له يوه بل سېردار عبدالرشيد نومي نه استفا
 وکړه ، دهغه د خيانت له امله يې د غزني ښار کابلی دروازه د شپې
 له خوا والوزوله ، انګرېزي قواوې کلا ته ننوتلې ، په ښار کې

دنده کوشه په کوشه د لاس او چریوان جنډ پیل شو تر
دوولس سروزیات کسان شهیدان شول، جنګي بنديان
پې شاه شجاع ته وروستل خړه مخکې کډو سره یوه بندي پرې غږ
کړ: « د پرنګي تر کره! » اوله دې سره ټول بنديان حلال کړای
شول.

امیر دوست محمد خان په ارغندی کې له خپلو عسکرو سره ناست
و اود « شه به کیږي؟ » انتظار پې یوست، کله چې په غزني کې
د انګرېزانو له وحشت نه خبر شو په ډېر تلو لیتوب پې عسکر
پرېښودل او داوڼی د کوتل له لارې د بامیان او خلم په لور روان
شو او « ترپ » ته یې په « خړپ » ترجیع ورکړه، کابل پې واکمنه شو
او انګرېزان له خپل راورستلی ټولواک (؟) سره په کابل ننوتل او د
بالاحصار په اړه کې یې په بشپړه خاطر جمعۍ واهول. د کابل
خلک لاس پوڅي پاچا ته په کرکه، نفرت او حیرت کتل او انګرېزانو
م چې ځان پر افغانستان « مسلط » کړلی و نږدې د شاه شجاع -
ظاهرې نازول او پاچا - پاچا کول م پرېښودل او په ډېره بې
اعتنایي پې مستقیماً په حکمرانۍ لاس پورې کړ او مکانات نور
په افغانستان کې « سفیر » نه بلکه « ټولواکمن » و.

انګرېزان په افغانستان کې د خپلې دایمي استوګنې
په غرض په نظامي تاسیساتو او د قشونو په جوړولو لاس پورې کړ
او پر شمېر اضافي قواوې یې په دې نامه چې « موبعلا » له افغانستان
څخه ونه بېرته ولېږلې او دخپل واک او ځواک په استحکام پې لاس

پورې کړ .

له بنلي خړا افغانانو د خپل حضرت له مخې خپل دښمن په خپل
 ځمکې نشي ليدلی ، د هېواد په گوټ - گوټ کې گنگوښې
 وې ، د ټيکنار تيارى نيول کېده او د پاڅون ، د ملي غورځنگ
 او د ملي يون .

ددې لوى قيام لومړنۍ خښتې هاغه واړې ملي اوځوانه
 پرنلونه وچې د کندهار - کابل پر لاره پر شاه شجاع او دده پر دوسته
 لښکر د کلات غلجيو پيل کړل ، په غزني کې خلکي مېړني ټيکنار
 او مقابلې وکړه او کله چې شاه شجاع (۱) او دده باداران په کابل کې
 استوگن شول د زرملي خلک پاڅېدل چې په وحشت سره
 وکوتل شول ، بيا چې خپلواک (۱) پاچا ننګرهار ته يو نيايشي
 سفر کاوه د کونړ خلکو د پاچا او دده د دوستانو پر ضد پاڅون
 وکړ چې د توپونو په خوله غلې کړای شو ، ورپسې جبار خېل
 پاڅېدل خواکړنزانو په بريو هري پاڅون غای په غای غلې کاوه د پاڅون
 يې هم غلې کړ ، افغانان ددې پر غای چې دا " وحشت " يې وويږي
 نوم جري او زور شول ، خوگيانو دې بېکانه دولت تر دمايي
 له وړکلو نه سر وغړاوه او د حصارک غلجی يو غل بيا پاڅېدل
 او د کابل - ننګرهار لاره يې تر تېديد لاندې ونيوله ، دا د ۱۸۳۹ع
 کال خوله ولده قيامونه وو ، ددې قيامونو په نتيجه دام و چې شاه
 شجاع (۱) خپل ځان وپېژاند او پوره شو چې زه " خرم " ؟ " له مجاهدينو
 سره يې د تماس هڅه وکړه خو د انګرېز تر بشپړه څارنه لاندې

و او فرمانزده یې د انګرېزانو لاسونږته ولوېدل او بله نتیجه یې دا وه چې په ۱۹۴۰ع کال کې د دې قیامونو لمن ډېر خړه شو، د حصارک د غلجیو جبهه پیاوړې پاتې شوه او په خورده کابل کې یې دیوه برید په ترڅ کې د انګرېزانو لویه قوه نس کړه، همدارنګه د کوهستان او بخارو خلک هم راولاړ شول او د جهادملاوي یې وتړلې، د کتدهار خلک هم پاڅېدل او انګرېزي فرماندار یې وواژه.

هله امیر دوست محمد خان بخارا ته تر تېښتې وروسته بېرته شمالي ولایاتو ته راغېرل شو او خلک یېه مېړانه ملاتړ ورسره وکړ، له کندز نه له پنځه زره لښکر سره بلخ ته روان شو، له علم نه هم پنځه زره لښکر ورغی، لښکر یې له انګرېزانو نه ماته وخوړه خو پاچا د کوهستان او کاپیسا مجاهدینو په بلنه شالي ته راغی دلته زهرو مجاهدینو د ملي رهبر (۱) په توګه ومانه او له انګرېز سره بریالی جنګ روان و، انګرېزانو په جنګ کې شرمېدلي ماته وخوړه خو پاچا یو ناڅاپي د جنګ له مېدانه ورک شو، له خپل باوري دوست سلطنت محمد خان سره د کابل په لور روان شو، د ۱۸۴۰ع کال د نوږ په شلورمه نېټه کابل ته ورسېد، هان دیکر مهال و، مکناتن له ښکاره نه اړک ته رولت و چې د پاچا ملګري سلطان محمد خان ورغی او ورته وېي ويل: «امیر دوست محمد خان را ورسېد!» مکناتن په ولر خطا یې وپوښتل «له لښکر سره ۹۰۰۰ وېلې نه!» (امیر وروړاندې شو)

مکناټن ته ورغاړه ووت او قصر ته له ننوتلو وروسته يې خپله توره مکناټن ته تسليم کړه چې بيا تر معاهدو او مفاهمو وروسته هند ته واستول شو؛ د شمالي مجاهدين د پاچا په نانگا وړکېدو پرېشانه وو خوکله چې خبر شول: پاچا له کټلي ميدان نه دبېن ته تېښته وروکړه دېر حېران شول خو پرېشان نه شول ځکه چې د دبېن ماتول او د خپل هېواد آزادي گټل يې خپل اسلامي او ملي فرض باله؛ دوی لکه زحمت نمرې په خپل ټول قوت د دبېن په عسکري قشله ودرتی شول، زيات شمېر يې د دوزخ مېلانه کړل او پاټې ترې وتېښتېدل، هدا وخت په هلمند کې هم د جهاد يوه لويه جبهه جوړه شوه او په ننګرهار کې سنگوځېل پاڅېدل چې په دې ډول په ۱۸۴۰ع کال کې د جهاد لمن ډېره خوره شوه او د افغانستان په هره برخه کې جبهې جوړې شوې.

د ۱۸۴۱ع کال شرمې له وږو- وږو قيا مونږ سره په آرامۍ تېر شو خو په اپرېل کې يې بيا قيا مونږه گړندۍ او پيا وږې شول، له يوې خوا د جهاد حلقه لويېدله او په ټول افغانستان کې خورېدله اوله بله پلوه د مرکن (کابل) په لور د حلقه د ټنګېدو په حال کې وه او د انګرېزانو د تنفس لارې يې بندولې؛ د کلات غلجيو په اپرېل کې يرغل بيا په انګرېزي قواؤ بريالۍ حمله وکړه، په جون کې د کندهار عليزي پاڅېدل؛ انګرېزانو په مجاهدينو کې د نفاق اچولو له پاره کسان واستول خو بريالي نه شول. په هلمند کې له دبېن سره خونړي جنگونه پيل شول، د غزني خلکو په جولای کې د کابل-

کندهار لاره بنده کړه اود انگرېزانو لويه قوه يې چې کندهار ته تلوتکې وه ، تنس کړه ؛ د دسمبر په مياشت کې په گردېز کې د زاوي خلکو يو بريالي پاڅون وکړ ، په اکتوبر کې د کوهستان او حصارک مجاهدينو په گډه سره له کوهستان او تېرې نه تر بتخاک پورې د اترله سيمه انگرېزانو ته د اوږدې تېرېد له کړه ، د انجېر وړلېل شوې قواوې يې وار په وار له فتحه يووې اود کابل په لور رالنده شول ، د اکتوبر په ۳۰ مه نېټه په بنار کې د سپاه سنگ په عسکري چوځه مجاهدين لاس بري شول او نورو مجاهدين په بنار کې دننه د يوه عمومي پاڅون په لټه کې وو ؛ تراوسه د جهاد مشران په خپل - خپل ځای کې په جهاد بوخت وو ، واحد رهبري اود جهاد د لار بنودنې له پاره يې قبلي مفاهيمه نه درلوده ، مجاهدينو د دې خلا د کولو له پاره هم کار وکړ ، د ۱۸۴۱ع کال د نوامبر په لومړۍ شپه د مجاهدينو مشران د عاشقان عارفانو سره لنډه په باغ نواب کې په يوه کود کې سره لاغونډ شول ؛ امين الله خان لوگری ، عبدالله خان اشکزی او نور د جهاد مشران د عمومي پاڅون د طرحې په جوړولو وغځېدل ؛ د جنگ قوماندان ، نائب او يوه انقلابي شوری يې جوړه کړه ، د دېغو مکتوبونه يې ضبط او مخامخ يې تر کنترول لاندې راوستي او په لويه تدبير يې د قيام د بريالي کېدلو لپاره خواوې وسنجولې او بيا يې نورې پکړه وکړه چې سپاه د نومبر په دوهمه نېټه (چې د عقرب له ۱۰ سره سمون خوري) ملي عمومي پاڅون کېږي ؛

په پاك قرآن سو كند واخېست شو او سبا لماڅه مل عمومي
 قيام په ټولې جوماتونكي اعلان او له لماڅه او دعا وروسته
 پيل شو ، د كابل ښار ټول د كانونه وټول شول د « الله اكبر »
 ملكوتي غږونو د كابل ټوله فضا ونيوله . ، مجاهدين په خرابات كي
 د برنس په كور ودرغل ، ده د پيسو او رشوت وعدي وركړې خو
 مجاهدين پرې ورتويي شول ، په كودي او پورې كړ او
 غرشپي وروسته يې ككره د كابل په خوك كي خپول شوې وه ،
 په ښار كي د انگرېزانو ټولو كورونه او ورتنه شو ، مكناټ د
 بي بي مهر و قشلي ته ورتنېد ، له بالا حصار نه د انگرېزانو پر كنډك
 مجهز عسك ښار ته راووتل ، بنهوله بامونه په ډبرو وپشتل ،
 ابشېدلي اوبه يې پرې راټوپولې او سنجونه يې پرې راغورځول
 او كله چي د مجاهدينو صفونو ته لا ورسېدل د لاس او چپرېا ت
 په جناخ كي دا اوه سوه كسه د پسونو غونډې حلال او د ووتڅ
 مېلانه شول ، شاه شجاع خپل زوى تيمور د خلكو د آلا مولوله پاره
 راو لېږه خوخه چي وضعه وليده مجاهدين يې د دښمن په
 مقابل كې تشجيع كړل او حالت يې نجات وركړ .

انگرېزانو كابل ښار له بالا حصار نه د ترېنو تر اوږ لاندي ونيو ،
 خوردي ترېنو ډزو د قهرېدلو او پاڅېدلو خلكو احساسات نور
 هم ترپاني كړل ، داوخت د شاه شجاع د دربار افغاني كار كوونكو
 هم د جهاد صفونو ته راو دانكل او دى يې يوازې پرېښود ، ۷۵۰ تني
 ښي هم له كورونو نه راووتلي او د مجاهدينو په صف وركړې شوې

انگريزان د بي بي مهر او نورو عسکري قشرونه راغونډه شول او هلته يې دفاعي جنګ غوره کړ، د قيام مشران د جهاد او عملي جنګ مشران هم وو او د بنسټ ته د نننۍ په ډګر ولاړ .

د نومبر په درېيمه نېټه د انګريزانو دفاعي کلاوې هم بچ نه شوې او مجاهدين ترې تاوتل او شول او د اوخت د کرهډ امن ، کوhestان ، غلجیر ، لوګر ، ميدان ، وردګو او بنار ته د نورو لنډو سيمو مجاهدين هم رارسېدلي او د کابل له مجاهدينو سره يوځای شوي وو؛ د نومبر په شلورمه نېټه د انګريزانو د غلي لوی ګودام او زياتي جنګي کلاوې مجاهدينو لاندې کړې او د نوامبر تر اوړمې نېټې پورې انګريزانو ته يوازې بالاخصار او د بي بي مهر ولويه جنګي کلاوې پاتې وو .

انګريزانو د جلال آباد يا کندهار له لارې د انګريزو امدادي پوځ د راتلو انتظار درلود خو د اپرېل په ۱۱مه نېټه د کابل - ننګرهار او کابل - کندهار په لارو کې له منځه وړي وو . انګريزانو په جنګ سر بڼه له دسيسو او پيسونه هم کار واخيست او د جهاد لوی مشر غازي عبد الله خان اشکزی د همدې خيانت بڼکار شو او عبد العزيز نومی د شاله خوا حمله پرې وکړه چې د نوامبر په ۲۹ نېټه داسې وخت چې د مجاهدينو مورال د تقوي له پاره په زخمي حالت کې له کوره راوتلی او په آس سپر و شهيد شو؛ مير مسجدي خان مسجون کړای شو چې د نومبر په ۲۶ مه نېټه شهيد شو خو جهاد غلی نشو او د نوامبر په ۲۵مه او ۲۸ مه نېټه سزار

محمد اکبر خان او محمد شاه خان غلجی د جهاد په مشرانو وړ
زیات شول او دا خلايې ډکه کړه .

انګرېزان مجبور وو او د دسمبر په میاشت کې چې له هرې
خوانا امید شوي وو سولې ته حاضر شول او د سولې د تړون
یوه مسوده یې ملي مشرانو ته واستوله خو هغوی مقابلتاً مسوده
تیاره کړه چې له افغانستان نه یې د انګرېزانو بې له قید
او شرطه وتل ، افغانستان د درې وسلې پرېښودل ، بیاد -
افغانستان په لوړ دتل له پاره کاڼه نه کتل یې مهم ټکی وو ؛
مکناټ د دسمبر په یوولسمه د امسوده له ملي مشرانو سره (اسلیک کړه)
مکناټن دېر ژر له شوی تړون نه غاږه غړول غوښتل او د
دسیسوله لارې یې نوي ارتباطونه ټینګول او د ملي مشرانو تر
منځ یې درز اچول غوښتل چې دوی بیا په پټه کې په دېر مهمیت
د انګرېزانو دسیسې سره افشا کړي او د همدې مناققت نتیجه
وه چې مکناټن م سرپکې وخوړ او د دسمبر په ۲۳ نېټه د مجاهدینو
تر تیغ تېر شو .

انګرېزانو سره له دې چې له کابل نه د وتو تړون لاسلیک
کړی ؤ خو بیا یې هم زړه ته نه لوېده چې یوه لویه استعماري
امپراتورۍ دې دیو واده ملت له لاسه داسې شرمېدلي ماته
وځوري نوردونو قواؤ د رارسېدلو په تمه یې په وتلو کې ځنډ کاوه
خو مجاهدینو فشار پرې اچولی ؤ چې دېر ژر پاید ووزي ، د
انګرېزي امپراتورۍ حیثیت نورد د خوندې کېدو نه ؤ ۱۸۴۶ع

کال دجنوری په ۶ مه نېټه د کابل تخلیه پیل شوه، په
 سره ژمي کې سره انگرېزان په بد حال په وتلو شول، دسهار
 له لمر ختله سره یې د کابل له قشلي نه په وتلو پیل وکړ او
 تر لمر لوېدو پورې یې قشله تخلیه کړه، مجاهدینو د دوی
 تر وتلو وروسته قشلی ته اوږ واچاوه او د سرو لښو په رڼا
 کې تر ډېره محایه دوی ځان ته لاره ټاکله؛ انگرېزانو بیا هم تمه درلوده
 چې د ننګرهار نه به انګریزي قواوې ملاتړ وکړي او ماته به یې
 په بريېدله شي، مجاهدین پوره شول، د ورځې به یې د تړون
 په اساس د انګرېزانو ساتنه او څارنه کوله خو د شپې به له
 خړد کابل نه تر جګد لک پورې محلی افغانانو یرغلونه پکې
 کول او د دینین عسکر به یې له منځه وړل، د جنوري تر ۱۳ مې
 نېټې پورې چې انګرېزان د جګد لک له غاښې اوښتل
 د انګرېزانو له اوولس زریز لښکر نه یوازې د اکټبر لښکر
 شونډی پاتې و چې ننګرهار ته یې د انګریزي پوځ د تباهی
 خبر ورسولای شو.

په دې ډول پوځ لویې امپراتورۍ له یوه واره او بې پاچا
 ملت نه تاریخي او نه هېرېدونکې ماته وخوځه او هاغه و چې
 په قتل نه کې یې ماته شوه او یو وخت داسې هم راغی
 چې د الوی استعاری بنامار نومېدله ګاونډه نه هم ودرستول
 مشراو په زړه او میله له موب نه لرې ولاړ او دامستمرې یې
 له کومې څخه ووتلې.

تقدیر داسې پېښه کړه چې د افغانستان بل هسایداستان
 قوت ته هم د تېري وار ورسېد، د ۱۹۷۸- او- ۱۹۷۹ع کلونو په
 اپریل او دسمبر کې یې پر افغانستان دوه پړاوین تېری وکړ. پر
 افغانستان باندې د انګرېز لومړی تېری او د روس
 لومړی تېری د زمانې په لحاظ څه کم یوه نیمه پېړۍ فاصله لري
 خو پېښو تسلسل یې تر د یوه ځایه سره ورته دی او د تاریخ د
 تکرار بڼه یې غوږه کړې ده نو ځکه موږ د انګرېز د لومړي تجاوز
 پاڼه همدلته راغواو او د موضوع د بشپړتابه له پاره د روسانو
 د لومړي تېري پاڼه رااړوو او په تېریون کې یې مطالعه کوو.

دوه پانه

په ۷۹ - ۱۹۷۸ع کلون کې پر افغانستان

باندې دروسان دوه پړاوین تېرې

اود افغانانو ملي پاخون

په شلمه پېړۍ کې م کورنۍ شخړو، اغتشا شونو اود واکمني
کورنۍ د اقتدار سر قابتونو د افغانستان هغه ځوانه
خپلواکي چې د لوی خدای جل جلاله په مرسته، د اعلیٰ حضرت امان الله
خان په اراده اود ملت په مېتوتر لاسه شوې وه له خپل اصلي
مېینه وایستله، افغانستان یې د بېلابېل محتاج کي، د اقتصاد
اوفرهنگي ښکېلاک لاسونه له هرې خوا رااوږده شول، زموږ
خپلواکي تش په نرم پاڅې شوه اود دې زمینه یې برابرې کړه
چې افغانستان د شرق ښکېلاک کوي ته ورتهېدل وهل شي .
داوخت د هند او پاکستان په آډاډه لروا جوړېدلوسه

انگريز نومون له کاونډ نه تللی و او هم د غربي استعمار مخکښې
د امريکا په لاس کې وه؛ امريکا له روس سره دنړۍ د
وېش (۱) په طرح کې افغانستان دخپلو گټو له ساحې څخه ايستلې
و او له بېلې خواد روسانو سره اوڅو نړۍ بڼکې لاک زموږ په
پوله ولاړ و، له غير ملي حکومتونو سره يې د دوستۍ په جامه
کې تړونونه کول، د اقتصادي، فرهنگي او نظامي بېلا بېلو
تشبثاتو له لارې يې په افغانستان کې ځان ټينګاوه، له يرې
خوايي نومونو عسکري ته لار وکړه او له بله پلوه يې په ۱۳۴۳ ش
۱۹۶۵ع کې د «خلق» د باند په جوړولو سره نومونو په هيواد
کې يوه پنځه سياسي اډه جوړه کړه، که څه هم د «خلق» باند
له ملت نه تجريد و خودروس په مالي او علمي سپورت يې تاداؤ
پوخ شو او دې تجربې ځوانانو په مغزوونو کې يې ريښې وزغولې
لکه څرنګه چې د بڼکې لاک قانون دی په يوه امسا تګيه نه کوي
مخکې کېدې شي چې ورسته شي او اټکاو يې له هغه ولاړه شي
او بڼکې لاک په يوه هيواد کې دوي رقيبې ډلې يا کسان ساتي
خودواړه په مراقبت سره يو تړبل بڼې غلامۍ ته حاضر شي او
م د قدرت په وخت کې يوه تخت کېښوي او بل له ځان سره
د خيره وساتي او که پر تخت ناست غلام غاښ غموله (و يا يې صاف ته
غلامۍ نه کوله نو په دې ذخيره غلام يې د فشار د قوې په حيث
ووړوي او يا يې هم مستقيماً پر ځای کېښوي - دا کار په نړۍ
پير کې انګريزانو هم کړی و، د امير دوست محمد خان د واکمنۍ په

وخت کې شاه شجاع د انگریزانو په غېږ کې و او بیا چې کله
 شاه شجاع پر تخت کښېښول شو نو ا میر دوست محمد خان یې په غېږ
 کې ورته کښېښولی و. روسانو هم دیو همداسې هدف له پاره په
 ۱۳۴۵ / ۱۹۶۶ع کال د خلق باندې پړ دوو برخو «خلق» او «پرچم»
 وويشه، د پرچم پالیسی یې داسې وټاکله چې له حکومت سره
 هم لار ولري، بېرک به له یوې خوا ظاهر شاه ته د هتري پاچا وایه
 اوله بلې خوا یې خپل باندې له محمد داود سره لنډه کړ او د هغه تر
 بشپړ حمایت لاندې راغی، سردار داؤد د ۱۳۵۲ ش ۱۹۷۳ع کال
 کودتا د همدې په ملاتړ وکړ او پرچیان د وزارتونو پر څوکيو -
 کښیناستد او خصوصاً د کورنیو چارو د وزارت له خوا د اولسوالیو
 په سلو کې نوی څوکی هډې پرچیانو ته وسپارلی شوې، پرچیانو
 د رشوت اخيستلو او نورو فجايعو له لارې د سردار داؤد حکومت
 د پرېښام او د خلکو نفرت یې ترې پیدا کړ، دا د روسانو له خوا
 ورسپارل شوی پروګرام و؛ داؤد دیر ژر له خلکو نه تجرید
 او د عام نفرت وپېشو څو کله چې داؤد په ځان پوه شو او غوښتل
 یې چې له دې دام نه غاښه خلاصه کړي، زوس د خپلو ذخيره
 ایجنټانو په وسیله په بهرنی او عاجل ډول د خلق او پرچم باندې ونه
 سر یوځای کړل او د دواړو د ګډ عمل له لارې یې دیوې خونړۍ
 کودتا طرح وکړه، روس په دې لوبه کې د پردې تر شا هرڅه مهمیا
 او چمتو کړل او د پردې پر مخ د ۱۳۵۷ کال د ثور په اوومه نیټه
 (د ۱۹۷۸ع کال اپریل) خلقيانو او پرچميانو خونړۍ کودتا

پیل کړه او څرنګه چې له یوې خوا د سردار داؤد حکومت له خلكو نه تجرید و، له بلې خوا یې ایدېالوثری او بې خاصیته و، له بله پلوه مهمې چارې د بې کفایت کسانو په لاس کښې وې او له بلې خوا داؤد ډېر مغرور او په ځان غاوره و؛ په یوه ورځ کې پرې بریالي شول او په دې وسیله روسانو پر افغانستان باندې په ۱۹۷۸ع کال کې خونړۍ خو غیر مستقیم تېری وکړ.

روسانو پر افغانستان باندې د دې په زور ورتپل شوي حکومت ترکیب په داسې ډول راڅرګته کړ چې د قدرت تر ټوله دخلقیانو لور ته درغه کړي او دخپل استعاری پلان له مخې پر چیان د اقتدار جناح ته اړ باسي؛ بېرک له دې وېش نه ناراضه شو او یوځل بیا یې له خلقیانو سره نډه دښمني رانړې کړه او دروسانو د ترسره شوي هدف له پاره شری اتحاد ګډ وډ شو؛ په همدې حالت کې روسیې بېرک له افغانستان څخه د سفیر په جامه کړه ویست او د سفارت تر رسوا غلا وروسته یې په خپل څنګ کې کښېناوه، دا دروس له پاسه خلقیانو ته د فشار ډېره ښه قوه وه، که تره کی او امین به دښې غلامه رول نه لوباو نو بریښنیف به د بېرک سر له ګمیرانه ورتنه راوړیست او دوی به یې د رقابت په دنیا کې هر ډول غلامه او لکه وهلوته اړ کړل. خلقیانو دروس له قوماندې سره سم بې سارې وحشت وکړ، قتل عامونه یې وکړل، په لسم او زره بې ګناه افغانانو یې ووژل، کلی او ښارونه یې وړان کړل او په نتیجه کې خلکو ملي پاڅون پرې وکړ او په غرمیا شتر کې دخلقیانو تر نیمایي مریات

عسکر او منصبداران مړه ، د خلقيانو حزبي غړي مردار او د
هېواد زياتې برخې آزادي شوې دا وخت له يوې خوا خلقيات
د سقوط په پوله ولاړ وو ، له بلې خوا به د امين خودخواه
کله - کله د بې اجازتې غپلوله پاش دى هڅاوه اوله بدل لوري د
خلق د غلامۍ دود سرته رسېدلې او د لاس پاکولو د اسمال نور
زور شوى ؤ .

د پېښوپه نتيجه کې د شاه شجاعى تاريخ بيا تکرار را رسېدلى
ؤ ، روسانو له فراري ببرک (گيدسې) سره افغانستان ته درسي
لښکرو د لښتولو قرارداد وکړ ، پروگرام داسې ؤ چې روسان به
د انگرېزانو په خلاف له ببرک نه وړاندې افغانستان ته ننوزي ،
امين خاين به را نسکوروي ، عسکري قشلي به ښيي ، راپور به لاندې
کوي او بيا به نن ببرک د روسيې له راپورنه خپل حکومت اعلان
په همدې حال کې به د روسيې د راپور موجوده د افغانستان له راپور
سر يو کيږي او داسې به ښودله کيږي چې گويا ببرک د افغانستان
له راپورنه غږېږي خودا نقشه هم خداى رسول کوله ، روسان د ترکي
او هواله لارې افغانستان ته را ننوتل ، امين يې مردار کي خو
عسکري قشلي يې لا بشپړې نه وې نيولې او د افغانستان راپور لا عادي
خپرونې کولې او گواکې خبرونه لا نشرول ، په همدې وخت
کې ببرک له ټاکل شوي پروگرام سر سم د مسکو او تاشکند له راپور
کاغذونه خپله وينا نشر کړه ، امين يې نسکور شوى ويا له اوځان
يې د انقلابي شورا (ا) او د دولت مشر (ا) اعلان کي خو په همدې دقيمه

د افغانستان لاريون د امين د حكومت خبرې كوي او د روسانو
دا پلان هم رسوا شو.

هو! د شور ترخوړي كودتا وروسته چې هوښي دروسانو
غير مستقيم تېري كېنو، روسانو د ۱۳۵۸ ش (۱۹۷۹ ع) كال د
جدي په شپږمه نېټه پر افغانستان باندې مستقيم، بريد او
له ټولو قوانينو او هوانينو نه خلاف تېري وكړ، د دوي ترسل
زرو زياتې ليكې پر افغانستان راواوښتي او له شانه يي وطنپو
ثاني شاه شجاع برك تزارمل پسې لارون ؤ .

روسانو هم لكه انگريزانو چې امير دوست محمد خان له روس سره
په مرسته قومتي كړي ؤ، امين له امريكا سره په مرسته قومتي كړي؛
دي يي د « سي، آي، اي » ايجنټ وگاڼه او زياتي وې كړي چې كه
روسان افغانستان ته نه وي راغلي نو امين به افغانستان امريكايانو
ته حواله كړي ؤ (۹)، او بېرته نيف خي واخه وويل چې: « دا تجاوز
وقايري تجاوز دي او موږن افغانستان ځكه نيولي چې روسيې ته د
امريكي له خوا خطر متوجه ؤ »؛ روسانو دخپل بې شرمانه
تېري له پاره يوبل پر توگه هم ورواغوست او هغه دا چې موږن
د افغانستان د قانوني حكومت (۹)، په بلنه (۹)، راغلي يو خو كله چې
ترې وپوښتېدل شول: د كوم قانوني حكومت په بلنه؟ ځكه كه
امين راغونډي واي نو امين ځان در باندې واژه؟ او كه
برك دا كار كې نو برك خو هغه وخت يي فراري ؤ او د هېڅ
تړون كولو صلاحيت يي نه درلود؟ دوي بي لخوايه وو خو برك

خرميا شتي وروسته په سپين سترگه وويل: زه د امين تر مرگه
 خرميا شتي وړاندې كابل ته بلغلي وم، له كېنډ سره په تماس
 كې وم اود گوند غړو دا فيصله (!) كړې ده! دادي د تجاوز له پاره
 يو داسې شيرې پرتوك چې تر پنخوا زيات يې هرڅه ترې ښكارېږي!
 تردې وړاندې روسانو خپل تر لاس لاندې د تره كې او امين
 گرواگي حكومتونه په افغانستان كې د عدل او نياو سمبولونه بلل او
 د دوى ټول فجايع يې د "امپرياليزم تبليغ" كاڼه، خود يوې نړۍ لويې
 له پاره سكوت مات شو او د روس نوي گرواگي سترگې پټې او خوله
 خلاصه كړه، په دې غلط فكر چې كويا خان به په خلكو ومني د امين
 په افشا، كولويې لاس پورې كې او دروس د ټولو سپوڅليانو د
 نجات پوهنه يې داسې پرده پورته كړه:

" (حفيظ الله امين) چې د افغانستان استقلال له خارجي ارجاع
 سره په سودا كې واچاوه او نهوښه د زرهاؤ هليونو سره سم ثروت يې چود
 او حيف او ميل كې، د افغاني غيور او ننگيالو خلكو غيرت، شرف
 او ناموس يې تخمير او ترهين كړل؛ د تل له پاره نهوښه د كران هيواد د
 شړوند له مخې نه ايسته كړاى شو... "

ده په يوه بله علامانه وينا كې وويل: "كه ... د افغانستان
 د شجاع اردو فداكارى اود شوروي دوروى او بې شايې مرستې
 نه واى نزدغرايه بريالى انقلاب به خپل نوى پړاوت نه وى منوتلى
 او نه به نه يوازې په افغانستان بلكه په منطقه كې يوه لويه تاريخي فاجعه
 مخ ته راغلې وه، دا دراماتيکه اولويه فاجعه د امين د باندې په وسيله

د امریکا د استخباراتي ادارې سي. آی. اي، د پيکن دره،
د توطيې، د منطقي د ارتجاع، د سادات، اسرائيلو او د نورو لارښوونکو
څراگون سره په تړون او کډون، طرح شوې وه، چې د هغې له مخې يې د
افغانستان نيم اوسيدونکي له غځه وېشل، د هيواد خپلواکي، ملي
حاکميت او ارضي تماميت له غځه وېرل کېده او حتی د ايران اسلامي
نهضت چې د آيت الله امام خميني په وسيله غځ ته راغلی، کوتل
کېده او په سيمه کې ترچيلی نه لويه فاجعه پېښېده (۹) .

ده لکه شاه شجاع غوندي دروسانود وحشي متجاوزولنکرو
په باب وويل: "د شوروی د وسله وال پوځ محدودې قلمي (۹) چې
د افغانستان . . . د دولت په قانوني غوښتنه (۹)، د بهرنيو
وسله والو تېرير د دفع او له غځه وېرلو اوزمون د هېواد د
خپلواکۍ د حاکميت او خاورې تماميت د ساتلو له پاي افغانستان
ته راغلي دي . . . تر هغه وخته به دلته پاتې شي چې د افغانستان
نه د بهرنيو لمسونو، لاس وهنو او تېريو کيچې اغېزه ورکړه او له
غځه يوېرل شي او قولي بهرنۍ لمسونې، لاسوهنې او تېري د بندولو
له پاره رېښتيني او معتبر تضمين تامين شي ."

ده په قلمبازو زړو شهيدانوم د مکر تمساحي او ښکې توپي کرې
چې خلقيانو دروسانو په فرمانده او وسله شهيدان کړي وو، د دوي
فلحه (۹) يې واخيسته او په يوه وينا کې يې په پوره بې شرمۍ وويل:
" . . . تر هرڅه وړاندې اجازه راکړئ چې د افغانستان د ديموکراتيک
جمهوري دولت او حکومت د سيا سي کرڼلارې تر وړاندې ځولو مخکې د

گوڼد د مرکزي کميټې . . . د انقلابي شورا او حکومت او زما بېرک کارول
له خوا چېلي ژورې خواشینی او لویې خواخوږۍ او درناوی . . .
د هغې پایله او بڼکو او په وینو کې و او بڼکو په مناسبت تاسوته
وړاندې کېم چې د حبس او زندان، جبري مهاجرت او تبعید، تشییع
او غیر انساني نجر او شکنجې او زموږ د لښارونو ورومیدو، پلرونو،
ورونو، خویندو، لوڼو، زامنو، ماشومانو د دسته جمعي شهادت
او وژنې له امله چې د حفیظ الله امین میر غضب له خوا او درې انسانا
وژونکې جلاد په مستقیم امر راڅخه ته شوي دي . . .

هداران لکه څنگه چې شاه شجاع خان د ملت ضد کانه همداسې یوه
وینا د بېرک له خولې هم ووتله: «په خواشینی سره باید وړایم چې سره
له دې چې رهبري د کارگرې طبقې او ټولو زحمتکشانو په لاس کې ده
خو زموږ د دولت د ادارې ماشین لا تر اوسه تر ډېره حده دخلکو په
ضد دی.»

پرافغانستان باندې دروسانو له دې تېرې سره داخل د ملت
د نړۍ ولاړېدنې او پاڅون ضرورت نه و، د افغانستان ټول ملت په
تېر یوه نیم کال کې له خلقیانو سره د هیواد په بېلا بېلو برخو کې جنګېدلی
و، ځای په ځای یې د خلقیانو لوی-لوی پوځونه له فحشه وهرې او ډیره
سوسي و سلمې تر لاسه کړې وه؛ د کړاېې قتل عام، د هرات قتل عام،
د ننگرهار او د مزار د د هدادی د فرقو د بالاحصار د قتلې او د ریشفور
د عسکري قیامونو کتل خلقیانو په وحشت سره ترسې کړې وو. د نورستان،
کونړ، خداده، وردگو، بامیانو او نوروزیاتو سیمو قیامونه هم

شوي وو او مجاهدين وسله په لاس په سنگرونو کې ناست وو؛
 دروسانو تېري د جهاد ساحه نوره هم پراخه کړه ، د ۱۳۵۸ ش
 (۱۹۸۰ ع) د دلوې په مياشت کې په هرات او کندهار کې ښاريان
 را ولاړ شول او په شپو- شپو يې د « اَللّٰهُ اَكْبَرُ » مقدس او
 ملکوتي غږونه لوړ کړل او حکومتي تاسيساتو ته يې اور ورته کړه .
 په کابل ښار کې هم د همدې کال د کب په درېيمه نيټه له ټول ښا
 نه د اَللّٰهُ اَكْبَرُ آسماني غږونه پورته شول د شېکر دی ونيود يې
 مات کړل ، د پوليسوله ماموريتونو ته يې وسلې تر لاسه کړې
 او سهار دوخته په ټول ښار کې مظاهري راووقې ، دوکانونه له يوه
 سره وتړل شول ، د « اَللّٰهُ اَكْبَرُ » چيچي پورته شوې ، درسو سره
 باد ، ببرک مرده باد ، روس دې زموږ خاوره پرېږدي ! شعارونه
 ورکړل شول ، دولتي وداني او موټر ته اور واچول شو او روسان
 په ډېره واخپلاۍ تانکونه را وایستل ، پر چيانو د خوانانو په شهيدانو
 لاس پورې کړي ، الوتکو الوتنې پيل کړې او د ورځ گردۍ قيود ولگېدل .
 جمهوري زندانونو خولې خلاصې کړې او په زدهاو افغانان ور واچول شول
 بنديان په شپو- شپو وېري وساتل شول ، په برقي ډنډو ووهل
 شول او راز- راز زجرونه ورکړل شول خود اَللّٰهُ اَكْبَرُ په ملکوتي
 غږ پيل شوی قيام ډېرې شپې دوامدار پاتې شو ؛ د ۱۳۵۹ کال -
 (۱۹۸۰) په پسرلي کې د پوهنتون او ليسو څو تنو او هلکانو درسو په ضد
 مظاهري پيل کړې او د گوليو په باران کې به ښار ته راوتل او درې
 په ضد به يې شعارونه ورکول . خصوصاً په ځونو کې په زدهاو ملای .

را فتح ته شوې اوسينې يې گوليو ته سپرکړې، دېر د لوي او جگړې
 په نړه شهيدان شول خو نهمخت په مياشتو - مياشتو غل نشو، پراخ
 شو، وسيع شو، د افغانستان کوټ - کوټ - سنگر - سنگر او
 پټۍ - پټۍ يې عسکر - عسکر شو؛ د ابريالي او قهرمانانه جهاد په نړه
 دوام لري او دوام به کوي خصوصاً وروستۍ مياشتې د جهاد د بري
 بې ساري مياشتې دي او روس او دروس بچيان يې لکه موبکه غونډې
 پخپلو عسکري قرارگاهو کې محصور کړي دي .

تر دې وخته پورې د انگرېزانو او روسانو لومړنيو تېريو
 د يونيم سل کلنې فاصلي سره - سه يوبل ته سره ورته لاره وهلي
 خو د روسانو د تېري موده ولې اوږده شوه ؟ دا يوه مهمه پوښتنه
 ده او دا وېدېدلو عوامل يې هر دېر دي .

ددې اړه جهاد لوی توپير د ادې چې هغه وخت د جهاد
 قايدان او مشران له کليونه را ولاړ شول، خلک يې تنظيم کړل
 او د جهاد د پيل په وخت کې يې په بل پسې کابل ته ورسېدل
 او هلته په عين حال کې چې د جهاد مشران وو د جبهو قوماندانان
 هم وو، د هغو مشرانو دېر والی د تشته او تفرق له پاره نه بلکه
 د دې له پاره و چې د يوه مشر په شهادت سره يې بل مشر خای
 ډک کړي او د جهاد قومانداني په لاس کې واخلي، هغوی په
 دې فکر کې نه وو چې د شهيدانو له پاکو وينونه د موټرو،
 مانيو او مړغه شروند خاوندان شي بلکه هغوی تر نورو وړاندې
 سرونه قرباني ته وړاندې کړي وو، د هغوی تر منځ د دېن

د اتفاق او درز اچولو لاس کار نشوای کولای او دېر ژر
 به یې د دښمن د سیسې په صادقانه ډول سره افشاء کولې او
 په کله به یې د دسایسو او وسایو سوځه نیوله. هغوی په
 مقدس قرآن تیننک ایمان درلود، سرښندل ورته آسان وو
 خو په قرآن او سوگند نه درېدل ورته کمز او له ایمانه
 تېرېدل ښکارېدل.

خون متأسفانه د جهاد داخوا بدله شوې ده، دجما
 مشران له افغانستان نه د باندې او د جهاد له سنځرونو
 نه دوهره لیرې دي چې حتی د ۴۰۰۰ غږ یې هم غوښته نه رسېږي
 ددوی دېرښت ددې له پاره نه دی چې د جهاد په صفونو کې ټینګت
 راوړي بلکه ددې له پاره دی چې د جهاد واحد صفونه په څو برخو
 وویشي او کله - کله ددې زمینه هم برابره کړي چې یوه مجاهده ډله
 د بلې مجاهدې ډلې غاړې ته ولوېږي، په خپل منځ کې سره وجنګړي
 او اصلي دښمن ترې پاتې شي، همداراز متأسفانه د جهاد مشران
 د امارتنو په القابو کې د پاچاهۍ کلتور په تر لاسه کولو بوخت
 دي او د موټرو، مانیو، عیش، راحت او استراحت په لټه کې دي.
 اوم متأسفانه دښمن د جهاد صفونو ته خپل اوږد او ناولی لاس را
 غزولی او په تفتین بوخت دي.

خوله دې مایوس کوونکو عواملو سره - سره د هیواد په گوټ -
 گوټ کې د جهاد گډندیتوب موږ ډاډه کوي چې دا مقدس جهاد
 هم دېرې پورې ته لنډ شوی او د عیش او نوش کې مصروف مشرانو

په ځای به جهاد مشري بیا هم هغو اتلو او قهرمانو قوماندانانو
 ته انتقالیږي چې په سخت ژمي ، لوړو غزونو او هوږو د بنټو کې په
 جهاد بوخت دي او د کولیو په باران کې د دښمن په لور مخ په
 وړاندې ورځي او سنگرونه یې یو پر بل پسې له فتحه وړي .
 مونږ باوري یو لکه څرنگه چې انګرېزانو شرمېدونکي ماته
 خپلې هڅې شرمېدونکې ماتي ته روسان هم ورنښه شوي
 او د تېري وحشیانه څپې یې ډیر ژر په تېرېدو دي .
 وَمِنْ اَمَلِ التَّوْفِيقِ وَعَلَيْهِ التَّكْلَان .

در پیمه برخه :

د بالاحصار ننداره

سُرخرویی یې تل په وینود د بښمن ده
د کابل بالاحصار کې دا اثر دی

د کابل د شېر دروازې غره د تاریخي لمری په ختیځه
پېلامه کې د بالاحصار پر تمینه کلا د نکه غاړه ولاړه وه، تول
کابل یې تر نطل لاندې ؤ، د کابل ښار ساتنې د پاڅه ستر
په توګه یې په سلهاو کلونه خپله تاریخي وظیفه سرته رسوله
او افغاني عسکرو ته یې د تل له پاره په خپل زړه کې ځای
ورکړی ؤ.

د ۱۸۳۹ع کال د اوږدې یوه ډېره نوده او دوپ ورځ وه،
په اصطلاح پېریانو تنورونه اچولي وو، د خوږ له لاسه
هوا توره ښکارېدلې او درېنا په زړه کې یې یوه توره تیاره خوږه
په همداسې یوه ورځ د بالاحصار دروازې پرانستې شوې، د افغان
عسکرو پر ځای ناآشنا پوځیان ورته را ننوتل چې سره مخونه،
سره ویښته او شني وچې - وچې سترګې یې درلودې، دوی
راغلل د افغاني عسکرو موډې یې ونېولې او د کابل ښار
څارنه یې له دې پاڅه سنگرنه پیل کړه؛ دا د انګرېزانو
د هغه څلور پوځوس زریز پوځ له ډلې څخه وو چې ظاهر^۱
افغانستان ته د «دوست» (۹)، لیکر په توګه، د فرارۍ
شاه شجاع له خولې رابلل^۲ شوي وو خو په حقیقت کې شاه شجاع

د دوی له خوا افغانستان ته راوستل شوی ؤ .

بالاحصار خپلونیزیر میلموته حیران - حیران کتل چې

ددې حصار له لمنې سره د توپونو په دزو سره پاچایي سلامي
و شوه او په دې وسیله په کابل کې د شاه شجاع خپلوالاک حکومتې
اعلان شو، پاچا اعلان صادر کړ چې : زه په خپل موروثي تخت
کښیناسم او دوستي قراوې ده، نرمداد قانوني حق دراسپارلو
له پاره راسره راغلی دي او کله چې زما تخت ته یښه او مخالفین
و خپل شي بیا به دا دوستي قراوې بېرته خپل لوی هیواد ته
ستونږي . ۱ .

خو بالااحصار په رڼو سترگو کتل چې ورته راغلي شین
سترګې مېلمنه د کور په هرڅه واکداري کوي او د کور د میړني
په توګه ځان ښيي او حتی ددې زړور دې، پاچا دخپلې خورې
هم د همدې له خوا دیکتي کېږي، دی چوپ او غلی ؤ خردا
ران په دې خاورینو دیوالونو کې محصور پاتې نه شو، خور
شواو په ټول هیواد کې افشاء ! .

د افغانستان میړني او په خپلواکۍ مین ملت دخپل کور
غاصب ته له پخوا نه بد ورګی ؤ اوس غوسمن او قهرجن را
پاشېد، د هیواد په ګوټ - ګوټ کې پورې - وړې غونډې
وکړې، وړې غونډې پسې لویې شوې توحید شوې، سره غبرګې
شوې، یولاس شوې، تر کابل راچا پېر شوې، د بالااحصار
د پخو دیوالونو غونډې یې د مقاومت انساني دیوالونه جوړ کړل،

راغونډ شول اود ۱۸۴۱ع کال دهنی د نومبر د دوهمې نېټې
 د سهار په خړه کې یې د قرآن کریم په حکمې رسمه باندې د پڅي
 ترې په کولوسره پاڅون وکړ او قیام اود بالا حصار لمنې ته
 یې لاس وړید کړ، انگرېزان یې همهلته ایسار کړل، په تشو لاسو
 خود مقاومت په پولادینو کامونو مخ په وړاندې ورغلل، شهیدان
 یې ورکړل او قربانیان! اوله همدې شهیدانو نه یې زینې جوړې
 کړې، د بالا حصار لوړو دیوالونو ته پرې ور وختل، ترې ورواوتل
 انگرېزان یې د اور په لمبو کې را ښکېل کړل، د بالا حصار لمن
 یې ددوی په وینو تکه سره کړه، اود دې تاریخي حصار پاکه غېږ
 یې ددوی له ناپاکو وجودونو څخه پاکه کړه.

بالا حصار تندان کوله چې په فریب راغلی د بنمن د توپې په زور
 له بالا حصار څخه اوبیا له افغانستان څخه وایستل شو او چا چې
 دا دوستان (۹)، رابللی وو د هغه وینې یې هم له دوی سره کړې
 کړې.

دېر کلونه وروسته هدا شین سترګي میلمانه یوځل بیا راغلل
 د بالا حصار لوړو ته یې پورته نشوی کتلی او دخپل قهر سره ولو
 له پاتې د اور لښې ورته کړې. پوځ او سرلویې بالا حصار د
 اور خوراک شو خرد بنمن ته یې سر تیت نه کړ او په کنډ کېنځا
 په خپل ځای سرلویې پاتې شو.

کلونه تېر شول او پېړۍ واوښتې بالا حصار هدا سې سرلوی
 شروتیږاوه، دخپل وروسته پاتې هیواد ننداره یې کوله

خود خپلو غیور و پیاوړې او غیرت یې زده تکیه کړې و.
 د ۱۹۷۹ع کال د وروستی میاشتې وروستی شپې ورځې او
 د ژمي ډیره یخه او خړه پړه ورځ وه، یخ په لگونو کې وینه وچوله،
 د دسمبر ۲۷ ورځ وه چې یوځل بیا د بالاحصار دروازې پرانستې
 شوې، د افغاني عسکرو په ځای بیا هم نا اشنا پوځیان ورته
 را ننوتل چې د دوی هم سره مخونه، سره وینه او شپې پوځي
 سترګې وې خو فرق دومره و چې هغه نا اشنا میلمانه د غزني ټنګل
 څري وو چې د ختیځ له لارې هېواد ته را ننوتې وو او د اد
 شري ټنګل څخه یو چې د شمال له لارې یې هېواد ته څخه
 کړې وه؛ د دوی هم د افغاني عسکرو مورچې ونيولې او د
 کابل ښار څارنه یې له دې پاڅه سنگرنه پیل کړه، هو!
 دا د روس د هغه سلزر کسین پوځ له ډلې څخه وو چې بیا
 هم افغانستان ته د دوست (۹) لښکر په توګه د فراري ببرک
 له خوا رابلل (۹) شوي وو خو په حقیقت کې ببرک دوی
 افغانستان ته راوستلی و.

بالاحصار بیا هم خپلو غیور میلمنو ته حیران - حیران کتل
 چې د بالاحصار له لوی لور سپیکرنه د ببرک خپلواک (۹) حکومت
 اعلان شو، ببرک وویل چې زه د تخت د مستحق په توګه رئیس
 جمهور شوم او دوستي قواوې (۹) د افغانستان د ساتلو له پاره
 راسره راغلې او کله چې مخالفین و خپل شي او د امپریالیزم لاس غوټه
 ختمه شي بیا به دا دوستي قواوې بېرته خپل لوی اوسوله

دوست (۹). هیواد ته ستښي .

بالاحصار بیا هم کتل چې دا ځل راغلي شين سترګې مېلنه
م د کورد مېرمنې په توګه اختیارات په لاس کې لري او بیرک
دیوه لوړ سپیکر په حیث غږ مېښي ، قلقلی کوي او
کومی شلوي ، دی بیا هم غلی او چوپ وڅخه شاوخوا
کې یې په دې ساړه ژمي کې تاوده سنگرونه جوړېدل او فقط
دوی میاشتي وروسته د حوت په درېیمه نېټه داسې هم
وشول چې یو ځل بیا لکه یونیم سل کاله وړاندې د کابل ښار
د الله اکبر ملکوتي غږ ونو په سرواخیست او د هېواد خلک
په خپل بې دینه دښمن پسې په تش لاس را پاختل او د
دښمن له تاکنو سره یې غېږې ورکړې ، دا ډول ولاړې یې بیا-
بیا ولیدې او دېر ځل د تډرو شپو په زړه کې داسې هم وشول
چې د هېواد غړي زامنو بیا هم د بالاحصار لمنه ونیوه او
د بالاحصار دیوالونه یې د دښمن په وینو ورنګول .

بالاحصار هر شپه او ورځ د همداسې پېښو تماشا چې دی
خود دښمن د ډېرو وینو له پانډه تنده ورځ په ورځ لازیاتېږي
او ډاډه دی چې هغه ورځ به هم دېر ژر را ورسېږي چې دا
شین سترګي مېلمانه یو ځل بیا په دسته جمعي ډول دده په
پښو کې قرباني شي .

زه یو سهار د بالاحصار د مشرقي دروازې په لمنه کې
تېرېدلم چې ور وې کتل په ^{دروازې} وروشي عسکرو پړه کوله ، په سترګو

مې تياره راغله خوچې لږ وروسته بڼه خیر شوم ددې
 دروازې هغه ډبرین زمریان چې د افغانی عسکرو ترڅنګ به
 یې سرونه ښکارېدل هم له منځه وړل شوي وو، ما په
 دې ډبرینو زموږ پسي د تأسف سرخوځاوه چې یو ناڅاپه
 مې د «شهدای صالحین» په لور د بالاحصار په لور اوږلې
 دیوال چې زوړ شوی وڅو نسکور شوی نه و، سترګې ولګېدې،
 بالاحصار ننډاره کوله، د لمر زریښو وړانګو یې د منځ وړې-
 وړې شکې لټولې اوپه دې خلا کې یې د حال په ثربه ویل
 «خیر دی که دښمنانو زما د لمنې ډبرین زمریان له منځه
 یوړل خوله مانه تا وړا تا و د وطن زمري بچیان مېرني مقابلې
 ته چمتو دي او ما په دې سترګو لیدلي چې داخل به هم د انزیا
 داسې بریالی کېږي لکه څو ځله چې د خپلو قوي دښمنانو په مقابل
 کې بریالی شوی اوپه تش لاس یې خپل زورور دښمن زما په پښو
 کې قربانی کړي دی!»

پښوته نه غي هسکه غاړه به اوسینې
 زمانه ده، حادثې دي، زموږ سردی

(پای)

ضمیمہ

د ليکوال نور چاپي آثار

- ۱- «پوهنه او پښتو ادب» (د علم او پوهې په ارزښت باندې د پښتو شاعرانو نظريې)؛ په «پوهنه» مجله کې پرله پسې خپور شوی دی؛ ۱۳۴۱ ش / ۱۹۶۲ ع .
- ۲- «ولی» (ددې کلمې پر ۳۳ معناؤ غږېدنه)؛ په پوهنه کې پرله پسې خپور شوی؛ ۱۳۴۳ ش / ۱۹۶۴ ع .
- ۳- «سکروټي» (د انتقادي شعرونو مجموعه)؛ ۱۳۴۵ ش / ۱۹۶۶ ع .
- ۴- «په پښتو نظم کې د تاريخ استخراج» (خپرېنه)، دارساله لومړۍ په «آريانا» مجله او بيا په «کابل» مجله کې خپره شوې ده؛ ۱۳۴۵ ش / ۱۹۶۶ ع .
- ۵- «برېښ» (انتقادي او انقلابي شعرونه)؛ د شهيد پايښ حنيفي له «سپېده» نومي شعرونو سره يوځای؛ ۱۳۴۶ ش / ۱۹۶۷ ع .
- ۶- «د هوتکونارې» (د شفاهي منظوم تاريخ يوه مجموعه)، ناشر: «پښتون کتاب فروشي»؛ ۱۳۴۹ ش / ۱۹۷۰ ع .
- ۷- «د خلکو سندرې» (د پښتو اولسي ادب د ډولونو معرفي او ټينګه)؛ ناشر: د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه؛ ۱۳۴۹ ش / ۱۹۷۰ ع .
- ۸- «د پښتو پخوانۍ تذکرې» (د پښتو تذکرو تذکره)؛ ناشر:

- « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع .
- ۹ - « د افغانستان لومړنۍ کاغذي پيښې »، (په افغانستان کې د کاغذي پيسو تاريخچه)؛ په « آريانا مجله کې خپره شوې، ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع .
- ۱۰ - « د سقراط محاکمه » (د افلاطون ليکنه)؛ په پښتو ژباړه؛ د « زيري » په جريده کې پرله پسې خپور شوی، ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع کال .
- ۱۱ - « سقراط په زندان کې » (د افلاطون ليکنه)؛ په پښتو ژباړه؛ د « زيري » په جريده کې پرله پسې خپور شوی، ۱۳۵۱ ش / ۱۹۷۲ ع کال .
- ۱۲ - « د تاريخ ټولنې کتابونه » (اختصاصي بيليوگرافي)؛ ناشر: « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۱ ش / ۱۹۷۲ ع .
- ۱۳ - « د جمهوريت وږې » (د جمهوريت په باب د ويلو شعرونو مجموعه)؛ ناشر: « پښتو ټولنه » د « کابل مجلې » اداره؛ ۱۳۵۲ ش / ۱۹۷۳ ع .
- ۱۴ - « ادبي ستوري » - لومړۍ ټوک - (د لرغونو شاعرانو تذکره)؛ ناشر: « پښتو ټولنه »؛ ۱۳۵۳ ش / ۱۹۷۴ ع .
- ۱۵ - « پښتو پانگه » - لومړۍ ټوک (کتاب پېژندنه)؛ ناشر: « پښتو ټولنه »؛ ۱۳۵۴ ش / ۱۹۷۵ ع .
- ۱۶ - « تېريادونه » (د ملي وياړونو په ياد کې ويلي شعرونه)؛ ناشر: « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۴ / ۱۹۷۵ ع .

۱۷- «دروېنان ياد» (د بايزيد روېنان د بين المللی -
سمينارد مقالو مجموعه) - ټولونه - ناشر: «پښتو ټولنه»؛
۱۳۵۵ ش/ ۱۹۷۶ ع .

۱۸- «روېنان ليکني» (د روېنانيانو د آثارو معرفي)؛ ناشر:
لومړی ځل په «آريانا» مجله او بيا په «روېنان ياد» کې خپر شوی؛
۱۳۵۵ ش/ ۱۹۷۶ ع .

۱۹- «خواجه عبدالله انصاري اودده مناجاتونه» (د خواجې
کتابچنود او په مسجع نثر دده د مناجاتونو ژباړه)؛ ناشر:
«د پښتو د پرمختيا او پياوړتيا آمريت»؛ ۱۳۵۵ ش/ ۱۹۷۶ ع .
۲۰- «پښتود پېړيو په پوړيو کې» (د پښتو ادب يو لنډ جاج)؛
دا اثر لومړی د ۱۳۵۵ کال په «افغانستان کالني» کې اوبيا
په نقش فرهنگي افغانستان «نومې کتاب کې خپور شوی؛ ۱۳۵۵ ش
۱۹۷۶ ع .

۲۱- «فولکلور د علم مور» (پر علمي پرمختگونو باندې د فولکلور
فکر اثر)؛ دا کتاب د «فولکلور» په مجله کې پرله پسې خپور
شوی، ۱۳۵۵ - ۱۳۵۶ ش/ ۱۹۷۶ - ۱۹۷۷ ع .

۲۲- «پښتو ادبي ټولنې» (د ادبي ټولنو او مرکزونو پېژندنه)؛
په «پلوشه» مجله کې پرله پسې خپره شوې، ۱۳۵۵ - ۱۳۵۷ ش
کلونو پورې / ۷۶ - ۱۹۷۸ ع .

۲۳- «ای هیکواده! ای هیکواده!» (د هیواد په ستاينه کې
شعرونه)؛ ناشر: پښتو ټولنه، «د زبي» جریدې اداره؛ ۱۳۵۶ ش/ ۱۹۷۷ ع .

- ۲۴- " پښتو خپرونې " (د پښتو جريدو) ورځپاڼو او مجلو پېژندگلوی)؛ ناشر: " د پښتو د پرمختيا او پياوړتيا آيت " ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۵- " په افغانستان کې د ژورناليزم تاريخچه "؛ ترجمه او تاليف؛ ناشر: " د تاريخ او ادب ټولنه "؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
(د اثر يوازې سل نسخې نشر او پاتې د خلقيانو په وحشي دوره کې په مطبعه کې سانسور او د اور خوراک شو) .
- ۲۶- " پښتو کتاب بنود " (د پښتو د يونيم زر ټوکو چاپي کتابونو فهرست)؛ ناشر: " د بيهقي کتاب خپرولو موسسه ؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۷- " معرفه الافغانی " (د پښتو لومړنی ژبني کتاب ، د پير محمد کاکړ تاليف)؛ سريزه او د متن برابرول؛ ناشر: د اطلاعات او کلتور وزارت ، د ننګرهار مجلې مديریت ؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۸- د رحمان بابا ديوان ؛ د انتقادی متن مقدمه ، د متن مرتب : محمد عارف غروال ؛ ناشر: " پښتو ټولنه "؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۹- " د پښتونخوا د شعرهار وېهار " (د فرانسوي مستشرق - دارمستر ټولنه)؛ د مقدمو پښتو ترجمه او چاپ ته چمتو کول ؛ ناشر: پښتو ټولنه ، ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۳۰- " پښتو پانګه " (دوهم ټوک)- د پښتو آثارو بېليوگرافي؛ ناشر: پښتو ټولنه ، ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۳۱- " د سره غره گلونه " (د پښتو څلورو تنو لرغونو شاعرانو -

- مشرحه تذکره)، د ښاغلي زلمي هيوادمل په ملتيا - لومړۍ
 د «زيری» د ۱۳۵۷ کال په کالڅي او بيا د امان کتاب چاپولو
 موسسې ځانگړې نشرکړه؛ ۱۳۵۷ ش / ۱۹۷۸ ع.
- ۳۲- «دارالامان - ښار اوماڼه» (د دارالامان د جوېد و-
 تاريخچه)؛ په «آريانا» مجله کې خپور شوی، ۱۳۵۷ ش / ۱۹۷۸ ع.
- ۳۳- «خوب» (د جهاد د شعرونو مجموعه)؛ د سمون په
 مستعار نامه - ناشر: امان کتاب؛ ۱۳۵۸ ش / ۱۹۷۹ ع؛ پېښور.
- ۳۴- «ناسيوناليزم او ملي مسايل» (د سلو پوښتنو او ځوابونو
 په بڼه د افغانستان د ټولنې، ملي هيلو او اړتياؤ او مقدس جهاد
 ساده سياسي څېړنه) - د سمون په مستعار نامه - ناشر: داسد
 اداره؛ ۱۳۵۸ ش / ۱۹۷۹ ع، پېښور.
- ۳۵- «ادبي ستوري» - دوهم ټوک - ناشر: د هنر او کلتور -
 رياست ۱۳۵۹ ش / ۱۹۸۰ ع.
- ۳۶- «ادبي ستوري» - درېيم ټوک - په خواږه ډول د زيری
 په جريدې او «کابل» مجله کې خپور شوی؛ ۱۳۵۹-۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۰-
 ۱۹۸۱ ع.
- ۳۷- د واصل روښاني الفنايې «؛ (مقدمه - تصحيح او لغتنامه)؛
 په «کابل مجله کې خپره شوې؛ ۱۳۶۰ ع / ۱۹۸۱ ع.
- ۳۸- «د پښتو ادب» (د پښتو د معاصر ادب ډولونه او اړخونه
 څيړي)؛ ناشر د کابل پوهنتون، دا اثر د افغان ياد نومې مجموعه
 کې خپور شوی دی؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع.

- ۳۹- « ژب پالننه » (پښتو ژبې د پالنې او روزنې تاريخ)؛
 ناشر: د افغانستان د علومو اکاډيمۍ؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۰- « ناوې پښه اخله سپرپره ! » (د پښتنې ودونو پر
 دودونو يوه خپرونه)؛ د ارسکاله په راډيو افغانستان کې پر له
 پسې يو کال خپره شوې ده؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۱- « د نيمو شپو سندرې خوندي کړي » (د پښتو پراو لسي ادب
 يوه نوې خپرونه)؛ ددې اثر يوه برخه د ښاغلي غروال د
 « غږ سندرې » کتاب د مقدمې په توگه خپره شوې او انگرېزي
 ترجمه يې د پښتو شعرونو د نړيوال مرکز په « پښتو » مجله کې پر له پسې
 نشر شوې ده؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۲- « زرينې څانگې » (د پښتو د تخليقي ادب ډولونه)؛
 لومړۍ ډزيرې د ۱۳۶۰ کال په کالۍ او بيا ځانچېرې خپوړ
 شوی دی؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۳- « زنجيرۍ » (د خوشال خان خټک په يوه اثر تحقيق)؛
 د اثر يوه برخه کابل مجلې خپورکړې؛ ۱۳۶۱ ش / ۱۹۸۲ ع .
- ۴۴- « پښتو ډرامه » (د پښتو ډرامې تاريخ)؛ ناشر: د
 افغانستان د علومو اکاډيمۍ؛ ۱۳۶۱ ش / ۱۹۸۲ ع .
- ۴۵- « په افغانستان کې د سکيد جمال الدين افغان خدمتونه »
 ناشر: سنټرل ايشيا، پېښور پوهنتون ۱۳۶۲ ش / ۱۹۸۳ ع .
- ۴۶- « اورونه او ويرونه » (د انقلاب د دورې شعرونه)
 ناشر: امان کتاب، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع، پېښور .

۴۷ - « دشمال له خوا شمال دی » (شعرونه) ، ناشر:

امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع ، پېښور

۴۸ - « زندان » (شعرونه) ، ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۴۹ - « د وینو بهیر » (شعرونه) ؛ ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۰ - « انجام » (شعرونه) ؛ امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۱ - « تصویر » (شعرونه) ؛ امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۲ - ورک زوی څنګه پیدا شو ؟

د اخوند احمد^۲ تالیف ، مقدمه اوسمون ، په ۱۳۶۴ کال د

امان کتاب خپرونه .

۵۳ - حدیث خون ، د استاد پژواک خوجهادی شعرونه ،

د محمد روحانی میلی ټولنه ، سریزه او ژوند لیک ، امان کتاب ، ۱۳۶۴ ش

۵۴ - فالنامه ، د خورشال خان خټک ، سریزه - سمون او

لغتنامه د پېښور پښتو اکېډمۍ خپرونه ، ۱۹۸۵ ع کال .

یادونه: د « ۸ » نمره کتاب « پښتو پخوانۍ تذکرې » پاتې لړۍ د

« پښتو اوسنۍ تذکرې » په نامه پروفیسور ولی محمد خان سیال کاکړ

کښلې چې د چاپ له پاره چمتوده ، همداراز د « ۲۲ » نمره کتاب

« د پښتو ادبي ټولنې » د دوهم ټوک لیکلو له پاره ځوان لیکوال

او شاعر ښاغلی شیخ نورعلی بنود^۳ اقدام کړې او انشاء الله

ژر به چاپ ته چمتو شي .

B

4.36

RAF

1611

د امان کتاب له چپرونو څخه

چينور

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English